

prvého soudu o útratách. Návrhu na doplnění tohoto usnesení rekursní soud usnesením ze dne 25. října 1929 nevyhověl.

Nejvyšší soud odmítl rekurs do usnesení rekursního soudu ze dne 25. října 1929.

Důvody:

První soud rozhodl, že se útraty sporu navzájem zrušují. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rekurs, domáhaje se jeho změny v ten způsob, by žalovaná byla odsouzena k náhradě útrat sporu. Tomuto rekursu rekursní soud nevyhověl, potvrdiv usnesení prvního soudu ve výroku o útratách. Tento útratový výrok snažil se žalobce oklikou, návrhem na doplnění ve smyslu §§ 423 a 430 c. ř. s. zvrátiti, uváděje, že v rekursu napadl rozhodnutí soudu první stolice ze dvou důvodů, předně z toho, že soud měl o útratách rozhodnouti podle § 41 c. ř. s. a nikoli podle § 43 prvý odstavec c. ř. s., za druhé, že mělo o nich po případě býti uznáno podle druhého odstavce § 43 c. ř. s., o kterémžto návrhu rekursní soud prý nerozhodl. Leč rekursní soud rozhodl usnesením ze dne 1. října 1929 o útratách sporu konečně (§ 528 c. ř. s.), a nelze vůbec mluvit o nevyřízení návrhu. Která strana a do jaké míry má nésti útraty sporu, jest posouzením právním. Vyslovil-li rekursní soud právní názor, že prvý soud správně použil ustanovení § 43 c. ř. s., při čemž měl rovněž na zřeteli prvý odstavec tohoto předpisu, jakž vyplývá z jeho odůvodnění, dal tím zřejmě na jevo, že neshledává příčiny, by použil předpisu druhého odstavce § 43 c. ř. s. Zda se tak stalo právem čili nic, jest lhostejno, neboť proti souhlasným usnesením nižších soudů není opravného prostředku (§ 528 c. ř. s.). Měl tedy rekursní soud návrh na doplnění usnesení ze dne 1. října 1929 správně odmítnouti, poněvadž jím bylo oklikou usilováno o nové rozhodnutí ve věci již pravoplatně vyřízené. Rekurs podaný v třetí stolici proti usnesení ze dne 25. října 1929, jímž nebylo vyhověno návrhu na doplnění předcházejícího usnesení, jest opět jen pokusem, by byla vzata znovu na přetřes otázka, o níž bylo pravoplatně rozhodnuto, a jest proto nepřipustným, nehledíc ani k tomu, že ve své podstatě směřuje proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, které nemůže býti vůbec napadeno ani přímo ani nepřímo (§ 528 c. ř. s.).

Čís. 9495.

Pro žalobu hudebníka na kapelníka o zaplacení mzdy není příslušným soud živnostenský.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1929, R I 680/29.)

Žalobce domáhal se na žalovaném kapelníku zaplacení mzdy za čtrnáct dní, tvrdě, že uzavřel se žalovaným smlouvu, podle níž žalovaný přijal žalobce za hudebníka, výpověď že ujednána byla čtrnáctidenní, žalovaný však žalobce bez příčiny propustil. Námitce, že jest příslušným živnostenský soud, soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námitku zamítl. Důvody: Po-

dle § 1 zákona o živnostenských soudech náleží těmto soudům vyřizovati rozepře mezi živnostenskými podnikateli a dělníky, jakož i mezi dělníky téhož závodu mezi sebou, a podle téhož ustanovení jest podniky živnostenskými rozuměti podniky, jež jsou podrobeny živnostenskému řádu, jakož i podniky uvedené v čl. V. písm. L) a ve čl. VIII. uvozovacího patentu k živnostenskému řádu z 20. prosince 1859, čís. 227 ř. zák. Živnost žalovaného jakožto kapelníka takovouto živností není, neboť podniky pro veřejnou zábavu a všeliká představení pod ustanovení živnostenského řádu nespádají, jak jest patrné z čl. V. písm. c) citovaného uvozovacího patentu, aniž by bylo rozhodným, zda byl jim vydán živnostenský list čili nic. Není proto k rozhodování tohoto sporu povolán soud živnostenský, nýbrž soud řádný, podle § 49 č. 6 j. n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 9496.

Pro žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř. jest příslušným soud, třebaž byla exekuce povolena na základě exekučního titulu pocházejícího od správního úřadu. Zjistí-li se, že nejde o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., jest žalobu rozsudkem zamítnouti.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1929, R I 683/29.)

Žalobkyně domáhala se žalobou na okresní nemocenské pokladně, by byla prohlášena nepřipustnou exekuce vedená žalovanou proti žalobkyni k vydobytí dlužných příspěvků. K námitce nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl, r e k u r s n í s o u d námitku zamítl. D ů v o d y: Prvý soudce dal místo námitce nepřipustnosti pořadu práva a odmítl žalobu z důvodu, že tu nejde o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., třebaž byla mylně žalobkyní jako taková zevně označena. Tento názor však rekursní soud nesdílí. Žalobkyně označuje žalobu zřejmě jako žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř. a také žalobní nárok odpovídá plně tomuto zákonnému ustanovení. Pro žaloby podle § 36 ex. ř. jsou však podle předposledního odstavce tohoto ustanovení příslušny soudy exekuci povolující i, když byla, jako v projednávaném případě, exekuce povolena na základě exekučního titulu pocházejícího od úřadu správního. Žaloba jest podána jako žaloba podle § 36 čís. 1 ex. ř., přísluší proto soudům o ní rozhodnouti, pořad práva vyloučen není a neměl proto první soudce žalobu odmítnouti. Zjistí-li se, ať již z důvodů formálních nebo z materiálních, že tu není předpokladu podle § 36 čís. 1 ex. ř. a podle obsahu žaloby a skutečností v ní tvrzených, že nejde o žalobu podle tohoto zákonného ustanovení, bude lze až při jednání o věci hlavní rozsudkem žalobu zamítnouti jako zákonného podkladu postrádající a neodůvodněnou, ale není důvodu k odmítnutí žaloby, která svým označením a návrhem žalobě podle § 36 ex. ř. odpovídá, ana pro žaloby podle § 36 ex. ř. bez ohledu na exekuční titul jest založena soudní příslušnost a pro posuzování připustnosti pořadu